

Af
Kai Kjær Hansen

Før søndagen

Under - Ordet

Sexagesima søndag

Lukas kap. 8 vers 4-15:

Da nu en stor skare samlede sig, og de kom dragende til (Jesus) fra den ene by efter den anden, sagde han med en lignelse: »En sædemand gik ud for at så sin sæd. Og da han såede, faldt noget på vejen og blev trådt ned, og himmelens fugle åd det op. Noget faldt på klippegrunden, og da det

var vokset op, visnede det, fordi det ikke havde væde. Og noget faldt imellem tidsler, og tidslerne voksede op sammen med det og kvalte det. Og noget faldt i god jord, og det voksede op og bar hundrede fold frugt«. Da han havde sagt det, råbte han: »Den, som har øren at høre med, han kan høre!« Så spurgte hans disciple ham, hvad den lignelse skulle betyde. Og han sagde: »Jer er det givet

at kende Guds riges hemmeligheder, men de andre gives det i lignelser, for at de skal se og dog ingenting se, og høre og dog ingenting forstå. Men dette er lignelsens mening: Sæden er Guds ord. Og de på vejen er dem, som hører det, derefter kommer Djævelen og tager ordet bort af deres hjerte, for at de ikke skal tro og blive frelst. Og de på stengrunden er dem, som tager imod ordet med

glæde, når de hører det, men de lader det ikke slå rod, de tror kun til en tid og falder fra i fristelsens stund. Men det, som faldt iblandt tidsler, det er dem, som har hørt det, men så går hen og kvæles under livets bekymringer og rigdom og nydelser og ikke bærer moden frugt. Men det i den gode jord, det er dem, som hører ordet og gemmer det i et smukt og godt hjerte og bærer frugt i udholdenhed«.

Igennem lignelsen signalerer Jesus en række advarsler. De er rettet til mennesker udenfor såvel som indenfor Guds Rige. Men bag advarslerne høres grundtonen: Underet kan ske. Under-Ordet gør sin gerning. Der er mennesker, som kommer til tro og bærer frugt. Det er anstrengelserne værd at sprede ordet — trods alt! Og bliver I selv under Under-Ordet, skal det nok gøre sin gerning med jer — på trods af jer selv!

Underligt er det egentligt at måtte konstatere, at Jesus og Under-Ordet møder nederlag på nederlag. Jesus — frelseren — vinder over Djævelen — fristeren —, ved fristelsen i ørkenen og når disciplene fraråder frelseren at gå lidelsens vej. Jesus vinder over fristeren i Getsemana, og på Golgata tager frelseren menneskers synd på sig og overvinder døden. Og dermed fristeren, for ham skyldes det, at der er synd og død og undergang.

Og alligevel går frelseren i en række tilfælde fra nederlag til nederlag, selv om han nu har al magt og hans ord er et Under-Ord. De første kristne kendte til dette. Vi gør det. Og Jesus selv gjorde det også.

Fristeren er besejret, men hviske i menneskers øren kan han stadigvæk. Så mennesker, når de hører Jesu ord, alligevel ikke hører, ikke kommer til tro og ikke bliver frelst. Den situation kendte Jesus kun altfår godt.

Men endnu tristere er det med dem på klippegrunden, selv om det er trist nok for dem på vejen. Men den anden gruppe har jo ikke blot hørt, men også taget imod ordet med glæde. Men glæden er kortvarig. Det glipper for dem i fristelsens stund, hvad enten fristeren her kan nøjes med at hviske, eller han må brøle. Den situation kendte også Peter noget til, han, som senere kunne sige, at »Djævelen går omkring som en brølende løve og søger, hvem han kan opsluge«.

Hviske og brøle kan den bundne Sa-

tan. Men han har åbenbart så frie hænder, at han også kan kvæle det liv, som Under-Ordet har skabt. Livet med Gud kvæles langsomt — men sikkert — når bekymringerne ikke kastes på Jesus, og når rigdommen, enten det nu er penge, karrieren, magtressourcerne, eller hvad det nu kan være, ikke anskues i Guds ords lys. Og i nydelsen kvæles livet. For vi er jo sat til at tjene, hvilket er noget helt andet.

Skønt Jesus har tre forskellige mennesketyper for øje, genkender vi som kristne også os selv i disse: Vi hører uden at høre, vi har tabt glæden, men må vedblive med at spille glade, vi er kvalt, men agerer alligevel som om vi var spillevende. Sakt den situation forandres, er det ikke gjort med at luge et par tidser her og der. Men da må Under-Ordet til.

Sagen er jo den, at det ikke blot er underligt, at Under-Ordet lider nederlag. Men det, der skal fylde os med undring, er jo, at Under-Ordet rent faktisk når frem til mennesker, bliver modtaget af mennesker, skaber liv og frugt og udholdenhed, ja, skaber troens under.

Al menneskelig synd og modstand mod Gud til trods, så drister Jesus sig til at tale om »den gode jord« og »et smukt og godt hjerte«.

Hvem har egentlig et sådant smukt og godt hjerte — eller hvordan får man det?

Medfødte anlæg for Guds ord og Jesus er der ikke tale om, selv om det måske ser sådan ud for en overfladisk betragtning. At have særlige religiøse antenner, som er i stand til at stille ind på Guds bølgelængde, kommer slet ikke med i betragtningen hos Jesus.

Den bedste illustration af mennesker med et smukt og godt hjerte finder vi hos de mennesker, som rent faktisk tog imod Jesus i tro.

Blandt disse var der også ganske respektable mennesker, som i mødet

med Jesus indså, at de havde brug for ham. Og det er i sandhed et under, når sådanne mennesker ikke tør leve deres liv eller dø deres død uden Jesus.

Men de fleste, som tog imod Jesus — og som altså havde et smukt og godt hjerte — hørte jo til i en helt anden kategori af mennesker. Det var toldere og syndere, lidende og udskudte, mennesker, som ikke hørte til det bedre religiøse selskab.

Der, hvor Guds ord rammer et menneske, så det ser, at Jesus er synderes ven og frelser, der er den gode jord, og der er det smukke og gode hjerte, selv om ens liv er fyldt med grimhed og syndens råddenskab.

Og her er der mulighed for blomstrende frugt for den, der lever under Guds ords stadige tiltale og forjættelse om syndernes forkadelse og evigt liv.

Når troens under bliver en virkelighed, og kristenlivet bærer troens frugt, beror det således på Guds ord. Det er sammen med Guds udvælgelse Gudsrigets hemmelighed.

At trænge ind i Guds udvælgelse og give det afgørende svar på, hvorfor kun nogle tror på Jesus, mens andre, der har haft de samme muligheder, ikke gør det, er ikke mulig på denne jord.

Guds udvælgelse er ikke en gåde, som kan eller skal løses på denne jord, men det er et guddommeligt mysterium, den kristne har lært at leve med. Herigennem fastholdes den kristne i, at grunden til at han eller hun er et Guds barn alene skyldes Gud.

Og så går den kristne ud til andre mennesker med ordet fra og om Jesus. Den kristne gør det med optimisme. For når Under-Ordet har skabt troens under i os, er der også håb for de andre. Hvis de hører ordet og stilles under ordet. Det er udfordringen for enhver, for hvem troens under er en virkelighed. Og som bliver i Jesus og bærer frugt.